

Üks

„Hommikust, šerif. Hommikust, Bobby,” hõikas leti tagant trullakas tumedapäine ettekandja, kelle vasakul randmel oli väike südamekujuline tätoveering. Naine ei pidanud vaatama temast paremale jäävat seinakella. Ta teadis, et kell on veidi üle kuue hommikul.

Eranditult igal kolmapäeval astusid šerif Walton ja tema asetäitja Bobby Dale sisse Nora's Dineri rekajuhtide söögi-kohta Wyomingi kaguosas Wheatlandi lähistel, et saada oma magus suutäis. Räägiti, et Nora's Dineris tehakse Wyomingi parimaid pirukaid – igal nädalapäeval erinevaid. Kolmapäeviti oli õuna-kaneelikoogi päev, see oli šerif Waltoni lemmik. Ta teadis täpselt, et esimesed koogid võeti ahjust välja kell kuus hommikul, ja värske sooja koogi maitsest polnud midagi paremat. „Hommikust, Beth,” vastas Bobby jopelt ja pükstelt vihmavett pühkides. „Tead, väljas on põrgu tulvaväravad lahti tehtud,” lisas ta, raputades jalga nagu oleks end täis lasknud.

Suvised paduvihmad olid Wyomingi kaguosas tavalised, ent tänahommikune sadu oli selle hooaja seni kõige tugevam.

„Hommikust, Beth,” ütles ka šerif Walton, võttis kaabu peast, kuivatas taskurätiga nägu ja laupa ning vaatas kiiresti söögikohas ringi. Sellisel kellaajal ja kuna sadas paduvihma, oli siin oluliselt vähem kliente kui muidu. Ainult kolm viieteistkümnest lauast olid hõivatud.

Uksele kõige lähemal istusid kahekümnendates eluaastates mees ja naine, süües pannkooke. Šerif oletas, et maja ees seisev mõlkis hõbedane Volkswagen Golf oli nende auto.

Järgmises lauas istus suurt kasvu ja paljaks aetud peaga higistav mees, kes kaalus vähemalt sada kuuskümmend kilo. Tema ees laual oli selline kogus toitu, et sellest saanuks kõhu täis kaks või ka kolm väga näljast inimest.

Viimases lauas akna all oli koha sisse võtnud pikk hallipäine mees, kel olid lopsakad pikad vuntsid ja kõver nina. Käsivarred olid täis tätoveeringuid. Ta oli juba söömise lõpetanud ja naaldus nüüd tooli seljatoele, mängides sigaretipakiga ja tundus mõtlik, nagu oleks tal vaja teha väga tõsine otsus.

Šerif Walton oli täiesti kindel, et kaks suurt rekat maja ees kuulusid neile kahele üksi istuvale mehele.

Leti kaugemas otsas istus musta kohvi juues ja šokolaadiglaseuriga sõõrikut süües hästi riietatud mees, kes tundus olevat ligikaudu neljakümnene. Juuksed olid lühikesed ja hoolitsetud, habe stiilne ja korralikult püगतud. Ta lehitses hommikust ajalehte. Šerif Walton jõudis järeldusele, et tema auto peab olema tumesinine Ford Taurus söögikoha kõrval.

„Täpselt õigel ajal,“ sõnas Beth šerifile silma pilgutades. „Just võtsin ahjust välja.“ Ta kehtas kergelt õlgu. „Nagu sa ei teaks.“

Söögisaal oli juba täitunud kerge kaneelihõnguga värske õunakoogi lõhnast.

Šerif Walton naeratas. „Võtame tavapärase, Beth,“ ütles ta leti taha istudes.

„Kohe saab,“ vastas Beth ja kadus kööki. Hetk hiljem oli ta tagasi kahe eriti suure aurava koogitükiga, millele oli peale niristatud kreemjat mett. Need olid nagu täiuslikkus taldrikul.

„Ee ...“ ütles leti kaugemas otsas istuv mees, tõstes näpu püsti nagu laps, kes küsib õpetajalt luba rääkida. „Kas seda kooki on veel?“

„On ikka,“ vastas Beth talle naeratades.

„Sel juhul kas ma saaksin palun ka tüki?“

„Jah, mina ka,“ hõikas suurt kasvu rekajuht laua tagant ja tõstis käe üles. Ta limpsis juba huuli.

„Ja mulle ka,“ ütles pikkade vuntsidega mees, pistes sigaretipaki taskusse tagasi. „See kook lõhnab paganama hästi.“

„Maitseb ka hästi,“ sõnas Beth.

„Hästi on ikka väga tagasihoidlikult öeldud,“ teatas šerif Walton näoga laudade poole pöördudes. „Teid viiakse kohe koogiparadiisi.“ Järsku läksid tema silmad üllatusest suureks. „Püha müristus,“ sosistas ta ja hüppas püsti.

Šerifi reaktsiooni peale pöördus Bobby Dale kähku ja järgnes tema pilgule. Suurest aknast, mille ees istus kahekümnendates paar, nägi ta pikapi laternaide, mis suundusid otse nende peale. Auto tundus olevat kontrolli alt väljunud.

„Mida kuradit?“ ütles Bobby tõustes.

Söögikohas viibijad pöördusid akna poole ja kõikide nägudel peegeldus šokk. Auto sööstis nende peale nagu rakett ja polnud märgata, et see kiirust vähendaks. Neil oli enne kokkupõrget kõige enam kolm sekundit aega.

„KÕIK EEST ÄRA!“ röögatas šerif Walton, aga poleks vaja olnud. Kõik söögikohas viibijad üritasid juba pikapi eest põgeneda. Sellisel kiirusel põrutab pikap majja sisse ega peatu tõenäoliselt enne kui köögis, hävitades oma teel kõik ja tappes kõik inimesed.

Söögisaali vallutas meeleheitlike karjete ja rabelemise kaos. Nad kõik teadsid, et neil pole pikapi teelt pagemiseks piisavalt aega.

PÕMM-MÜRAKI!

Kurdistav pauk meenutas plahvatust ja maapind vappus kõigi jalge all.

Šerif Walton tõstis esimesena pea. Tal kulus hetk aega taipamaks, et pikap polnud majja sisse sõitnud.

Kipras ilme läks üle hämminguks.

„Kas kõik on terved?“ hõikas šerif viimaks, vaadates paaniliselt ringi.

Ruumi nurkadest kostis jaatavat pominat.

Šerif ja tema asetäitja ajasid end kähku püsti ja kiirustasid välja. Kõik teised järgnesid neile hetk hiljem. Vihma oli hakanud veel tugevamini sadama, kallas nagu oavarrest, nii et nähtavus oli väga halb.

Mingi ime läbi oli pikap sõitnud paari meetri kaugusel sügavasse auku ja paiskunud eemale, nii et restoranihoone jäi sellest vaid poole meetri kaugusele. Oma teel oli pikap riivanud tumesinise Ford Tauruse tagumist otsa ja põrutanud seejärel sisse kõrvalhoonesse, kus olid kaks tualettruumi ja ladu, purustades hoone täielikult. Õnneks ei olnud kummaski tualettruumis ega laos mitte kedagi.

„Püha kurat!“ sosistas šerif Walton, tundes, kuidas süda rinnus peksleb. Kokkupõrge oli pikapi lõõtsaks litsunud ja kõrvalhoone oli nagu lammutusplats.

Ta jõudis üle sodi astudes esimesena pikapi juurde. Juht oli autos üksinda – hallipäine, ligi kuuekümnene mees, aga vanuses kindel olla ei saanud. Šerif Walton ei tundnud teda, aga ta oli kindel, et seda pikapit polnud ta varem Wheatlandi kandis näinud. Sõiduk oli vana ja roostes, 1990ndate alguse Chevy 1500, ilma turvapatjadeta, ja ehkki turvavöö oli olnud kinni, oli kokkupõrke jõud olnud liiga tugev. Pikapi esiosa koos mootoriga oli salongi paiskunud. Armatuurlaud ja rool olid juhi vastu istet pressinud. Nägu oli verine, esiklaasi killud olid selle purustanud. Üks kild oli lõiganud läbi mehe kõri.

„Kuradi raibe!“ pressis šerif Walton juhiukse kõrval seistes läbi hammaste. Ta ei pidanud pulssi katsuma teadmaks, et mees on surnud.

„Issand jumal!“ kuulis ta Bethi väriseval häälel paari meetri kauguselt hüüatamas. Walton pöördus kohe naise poole ja tõstis tõrjuvalt käed üles.

„Beth, ära tule siia,“ keelas ta kindlal häälel. „Mine tagasi sisse ja püsi seal.“ Šerifi pilk kandus ülejäänud klientidele, kes tulid kiirel sammul pikapi poole. „Minge kõik tagasi sisse. See on käsk. Kogu see ala on suletud, kuulete?“

Kõik jäid seisma, aga mitte keegi ei läinud tagasi.

Šerif otsis pilguga asetäitjat ja nägi Bobbyt seismas kaugel eemal, Ford Tauruse juures. Tema näol oli hirm ja vapustus.

„Bobby,“ hüüdis šerif Walton. „Kutsu kiirabi ja tule-tõrje, *kohe*.“

Bobby ei liigutanud.

„Bobby, võta ennast kokku, pagan võtaks. Kas kuulsid, mida ma ütlesin? Pead raadio teel otsekohe kiirabi ja tule-tõrje kutsuma.“

Bobby seisis ikka liikumatuna. Näis, nagu hakkaks ta iga hetk oksele. Alles siis taipas šerif, et Bobby ei vaata üldse tema ega hävinenud pikapi poole. Tema pilk oli koondunud Ford Taurusele. Enne kõrvalhoonesse sisse sõitmist oli pikap riivanud Tauruse tagumist otsa nii tugevasti, et pagasiruumi luuk oli lahti lennanud.

Järsku vabanes Bobby transist ja haaras relva.

„Seiske kõik paigal,“ karjus ta. Ta sihtis ebakindla käega kordamööda kõiki. „Šerif,“ hüüdis ta väriseval häälel. „Tulge vaadake seda.“

Kaks

Viis päeva hiljem

Huntington Park, Los Angeles, California

Väikest kasvu tumedapäine kassapidaja lõi viimase eseme läbi ja vaatas tema ees seisvat noort meest.

„See teeb 34,62 dollarit,“ ütles ta asjalikul toonil.

Noormees lõpetas ostude tõstmise kilekottidesse ja ulatas talle oma krediitkaardi. Ta ei olnud vanem kui kakskümmend üks.

Kassapidaja tõmbas kaardi läbi, ootas paar sekundit, hammustas alahuulde ja vaatas siis kõhklevalt noormehele otsa.

„Vabandage, söör, aga makse on tagasi lükatud,“ ütles kassapidaja ja ulatas kaardi tagasi.

Noormees põrnitses teda, nagu oleks ta kõnelenud võõrkeeles.

„Mis asja?“ Ta vaatas kaarti, pidas aru ja suunas pilgu uuesti kassapidajale. „See peab olema eksitus. Olen kindel, et mul on sel kaardil veel raha. Palun proovige uuesti.“

Kassapidaja kehitas kergelt õlgu ja tõmbas kaardi veel korra läbi.

Möödus paar pingelist sekundit.

„Mul on kahju, söör, aga makse on tagasi lükatud,“ ütles naine ja andis kaardi tagasi. „Kas soovite proovida teist kaarti?“

Noormees võttis piinlikkust tundes kaardi kassapidajalt ja raputas nõrgalt pead. „Mul ei ole teist kaarti,“ vastas ta häbelikult.

„Sooduskupongid?“ küsis kassapidaja.

Noormees raputas kurvalt pead.

Naine ootas, kuni noormees taskutest sularaha otsima hakkas. Ta leidis mõned dollarilised rahatähed ja peotäie münte, arvutas kähku, palju tal raha on, peatus ja vaatas vabandavalt kassapidaja poole.

„Mul jääb kahjuks umbes kakskümmend kuus dollarit puudu. Pean osad asjad tagasi panema.“

Suure osa ostudest moodustasid beebikaubad – mähkmed, paar purki beebitoitu, piimapulber, niisked salvrätid ja väike nahakreemituub. Ülejäänud oli toidukaubad – sai, piim, munad, juurviljad, puuviljad ja purgisupp – kõik soodsamast hinnaklassist. Mees ei puutunud beebikaupu, aga kõik muu võttis välja.

„Kas te saaksite kontrollida, palju see teeb?“ küsis ta kassapidajalt.

„Pole vaja,“ ütles tema taga kassajärjekorras seisev mees. Ta oli pikk ja sportliku kehaehitusega, kena kõhna näo ja lahkete silmadega. Mees ulatas kassapidajale kaks kahekümnedollarilist.

Naine vaatas tema poole ja kortsutas kulmu.

„Maksan ise,“ ütles mees talle ja pöördus siis noorema mehe poole. „Võite asjad kotti tagasi panna. Ma tasun teie ostude eest ise.“

Noormees põrnitses teda hämmeldunult, suutmata midagi kosta.

„Pole midagi,“ jätkas pikk mees, naeratades talle rahustavalt. „Ärge muretsege.“

Ikka jahmunud noore mehe pilk kandus kassapidajale ja siis uuesti pikale mehele.

„Suur tänu, söör,“ ütles ta viimaks, sirutas käe ette, hääl takerdus ja silmad klaasistusid kergelt.

Mees surus tema kätt ja noogutas rahustavalt.

„Ma pole siin midagi nii lahket varem näinud,“ ütles kassapidaja, kui noormees oli oma ostud võtnud ja lahkunud. Ka temal olid pisarad silmis.

Pikk mees ainult naeratas.

„Tõsiselt ka,“ kordas naine. „Olen selles poekassas töötanud peaaegu kolm aastat. Olen näinud sageli, kui inimestel jääb

raha puudu, ja paljud on kauba tagasi andnud, aga mitte keegi pole teinud seda, mida teie äsja tegite.“

„Kõik vajavad vahel natuke abi,“ vastas mees. „See pole häbiasi. Täna aitasin mina teda ja ehk aitab tema kunagi kedagi teist.“

Naine naeratas ja pisarad tulid taas silma. „See on tõsi, et me kõik vajame vahel natuke abi, aga häda on selles, et väga vähesed on valmis appi tulema. Eriti kui peavad selleks raha välja käima.“

Mees nõustus temaga sõnatult.

„Olen teid siin ennegi näinud,“ jätkas kassapidaja, lüües mehe napid ostud kassast läbi. Summaks tuli 9,49.

„Elan siinkandis,“ vastas mees talle kümnedollarilist ulatades.

Naine vaikis hetke ja vaatas talle siis silma. „Mina olen Linda,“ ütles ta nimesildi poole noogates ja sirutas käe.

„Robert,“ vastas mees seda surudes. „Meeldiv tutvuda.“

„Kuulge,“ jätkas naine talle münte tagasi andes. „Ma mõtlesin ... Mu vahetus lõpeb kell kuus õhtul. Kuna te elate siinkandis, võiksime ehk kohvile minna?“

Mees kõhkles korra. „See oleks väga kena,“ vastas ta viimaks. „Aga kahjuks lendan ma täna õhtul ära. Mu esimene puhkus ...“ Ta vakatas ja kissitas tühjusse vaadates silmi. „Ma isegi ei mäleta, millal ma viimati puhkamas käisin.“

„Tuttav tunne,“ vastas naine kergelt pettunult.

Mees võttis oma kaubad ja vaatas siis kassapidaja poole.

„Kuidas oleks, kui ma helistan teile, kui tagasi jõuan, umbes kümne päeva pärast? Võib-olla käime siis kohvil.“

Naine vaatas talle otsa ja naeratas kergelt. „See oleks tore,“ vastas ta ja kirjutas kähku oma numbri üles.

Kui mees poest välja astus, hakkas tema mobiil tagitaskus helisema.

„Uurija Robert Hunter, mõrvarühm,“ vastas ta.

„Robert, kas sa oled veel Los Angeleses?“

Helistajaks oli LAPD* röövide ja mõrvarühma kapten Barbara Blake. Naine oli see, kes vaid paar päeva tagasi oli käskinud Hunteril ja tema paarimehel uurija Carlos Garcial võtta kahenädalane puhkus pärast väga ränka ja kurnavat sari-mõrvari juurdlust.

„Veel olen,“ vastas Hunter skeptiliselt. „Täna õhtul lendan minema, kapten. Mis siis?“

„Ma ei tahaks seda sulle teha, Robert,“ lausus kapten siiralt kahetseval hääletoonil, „aga sa pead minu jutule tulema.“

„Millal?“

„Kohe praegu.“

Kolm

Lõunapausiaegses liikluses kulus Hunteril kaheteistkümne kilomeetri läbimiseks Huntington Parkist LAPD peamajja Los Angelese kesklinnas natuke kauem kui kolmveerand tundi.

Röövide ja mõrvarühm asus West 1st Streetil kuulsas politsei peamajas viiendal korrusel, suur avatud ruum, mis oli täis uurijate laudu – mingid mõttetud vaheseinad neid ei eraldanud ja mingit totrad põrandale tõmmatud piirid ei ahistanud tööruumi. See nägi välja – ja ka hääled olid sarnased – nagu pühapäeva hommik turul, täis saginat, helisid ja hõikeid igast nurgast.

* LAPD – *Los Angeles Police Department* ehk Los Angelese politseijaoskond. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Kapten Blake'i kabinet asus uurijate põhikorruse kaugemas otsas. Uks oli kinni – lärmi tõttu polnudki see ebatavaline –, aga ka ruloo olid avatud ruumi poole jääva suure sisemise akna ette tõmmatud, mis oli kahtlemata halb märk.

Hunter hakkas aeglaselt inimeste ja laudade vahelt kabinetiga poole minema.

„Hei, mida paganat sina siin teed, Robert?“ küsis uurija Perez, tõstes pilgu arvutiekraanilt, kui Hunter Perezi ja Hendersoni lauast möödus. „Pidid ju puhkusel olema?“

Hunter noogutas. „Olengi. Õhtul lendan minema. Vestlen enne veel korra kapteniga.“

„Lendad?“ Perez oli üllatunud. „Väga peen. Kuhu sa lähed?“

„Hawaiiile. Esimest korda elus.“

Perez naeratas. „Äge. Mulle kuluks ka praegu Hawaii puhkus ära.“

„Kas toon sulle lillevaniku või värvilise särgi?“

Perez grimassitas. „Ei, aga kui sulle paar Hawaii tantsijannat kohvrissi mahuks, siis need võtaksin vastu. Nad võivad minu voodi peal igal õhtul hularõngast keerutada. Saad aru, eks ole?“ Perez noogutas, nagu räägiks täiesti tõsiselt.

„Unistada ju võib,“ vastas Hunter ja talle tegi nalja, kui innukalt Perez noogutab.

„Naudi puhkust, mees.“

„Kindlasti naudin,“ vastas Hunter edasi minnes. Ta peatus kapteni ukse taga ning sisetunne ja uudishimu sundisid teda pead kallutama ja aknast sisse vaatama – ei midagi. Ta ei näinud ruloodest läbi. Ta koputas kaks korda.

„Sisse.“ Hunter kuulis kapten Blake'i tavapärase otsustava häälega hõikamas.

Ta avas ukse ja astus sisse.

Barbara Blake'i kabinet oli avar, heledalt valgustatud ja laitmatus korras. Lõunaseinas olid raamaturiiulid täiuslikult

sätitud ja värvide järgi paigutatud kõvakaaneliste raamatutega. Põhjaseinal olid fotod, aukirjad ja autasud, kõik üksteise suhtes sümmeetriliselt paigutatud. Idaseinas oli maast laeni aken, mis avanes South Main Streeti poole. Kapteni kõrge laua ees oli kaks nahast tugitooli.

Kapten Blake ise seisis klaasseina ees. Tema pikad süsimustad juuksed olid elegantselt krunni keeratud ja kahe puidust söögipulgaga kinnitatud. Tal oli seljas valge siidpluus, mis oli elegantse tumesinise pliiatsseeliku värvli vahele topitud. Tema kõrval seisis auravat kohvitopsi hoides mustas konservatiivses kostüümis sale ja väga ilus naine, keda Hunter polnud varem näinud. Naine tundus olevat kolmekümnene, sirgete heledate pikkade juuste ja tumesiniste silmadega. Ta oli sedamoodi, et tunneb end igas olukorras mugavalt, ent tema peahoiakus oli midagi äraootavat.

Kui Hunter sisse astus ja enda järel ukse sulges, pöördus ühes tugitoolis istunud pikk ja sale, samuti tagasihoidlikus tumedas ülikonnas mees tema poole. Mees oli viiekümnene, ent tugevad kotid silme all ja paksud lontis põsed, mis muutsid ta koera sarnaseks, tegid ta vähemalt kümme aastat vanemaks. Hõredad hallid juuksed oli korralikult üle kõrvade kammitud.

Hunter seisatas üllatunult ja kissitas silmi.

„Tere, Robert,“ ütles mees tõustes. Tema loomupäraselt kähe hää, mida aastatepikkune suitsemine oli käredamaks muutnud, tundus üllatavalt võimukas mehe kohta, kes polnud pealtnäha mitu päeva maganud.

Hunteri pilk püsis paar sekundit mehel, liikus siis heledapäise naise peale ja viimaks avas kapten Blake suu.

„Vabandust selle pärast, Robert,“ ütles ta kergelt pead kallutades ja siis muutus tema pilk kalgiks, keskendudes Hunteri ees seisvale mehele. „Nad sadasid ootamatult sisse. Ei helistanud isegi ette,“ selgitas Blake.

„Vabandan veel kord,“ lausus mees rahulikult, ent käskival hääletoonil. Ta oli kahtlemata harjunud käske jagama ja ootas, et need ka täideks. „Sa näed hea välja.“ Mees pöördus Hunteri poole. „Aga sa näed alati hea välja, Robert.“

„Sina ka, Adrian,“ vastas Hunter ebaeenvalt, astus lähemale ja surus mehe kätt.

Adrian Kennedy oli FBI riikliku vägivaldsete kuritegude analüüsi keskuse (NCAVC) direktor. See on FBI eriosakond, mis aitab riiklikke ja rahvusvahelisi korrakaitseüksusi, mis tegelevad ebatavaliste või vägivaldsete sarimõrvade uurimisega. Hunter teadis hästi, et kui see just hädavajalik ei olnud, ei käinud Adrian Kennedy mitte kusagil. Ta juhtis enamikke NCAVC-i operatsioone oma avarast kontorist Washingtonis, aga ta ei olnud kindlasti tüüpiline karjääriametnik. Kennedy oli asunud FBI-s tööle noore mehena ja näidanud kiiresti üles silmapaistvat juhtimisvõimekust. Samuti oskas ta inimesi motiveerida. See ei jäänud ülemustele märkamata ja ta määrati peagi USA presidendi turvameeskonda. Kaks aastat hiljem, olles takistanud atentaati presidendile, viskudes ise kuuli ette, mis oli mõeldud planeedi kõige mõjuvõimsama mehe tapmiseks, sai Kennedy kõrge autasu ja tänukirja presidendilt isiklikult. Paar aastat pärast seda asutati vägivaldsete kuritegude analüüsi keskus. Nad vajasisid juhti, inimest, kes oleks sündinud liider. Adrian Kennedy nimi oli nimekirja eesotsas.

„See on eriagent Courtney Taylor,“ tutvustas Kennedy heledapäise naise poole noogates.

Naine astus lähemale ja surus Hunteri kätt. „Meeldiv kohtuda, uurija Hunter. Olen teist palju kuulnud.“

Taylori häälel oli uskumatult võrgutav, kuidagi pehme ja tütarlapselik ning samas peaaegu relvitukstegevalt enesekindel. Kuigi naise käed olid õrnad, oli tema käepigistus tugev ja tähendusrikas nagu ärinaisel, kes on äsja tähtsa tehingu sõlminud.

„Meeldiv ka teiega kohtuda,“ vastas Hunter viisakalt. „Ja loodetavasti pole kõik halb, mida te kuulnud olete.“

Taylor naeratas ujedalt, ent ausalt. „Mitte miski polnud halb.“

Hunter pöördus uuesti Kennedy poole.

„Mul on hea meel, et saime su kätte enne, kui sa puhkama jõudsid sõita, Robert,“ ütles Kennedy.

Hunter ei vastanud.

„Kas kavatsed sõita mõnda ilusasse kohta?“

Hunter vaatas Kennedyle otsa.

„Asi peab halb olema,“ sõnas ta viimaks. „Sest ma tean, et sa ei ilusta midagi. Ka tean, et sind ei huvita karvavõrdki, kuhu ma puhkama lähen. Nii et kuidas oleks, kui lõpetaksid selle jura ajamise? Milles asi, Adrian?“

Kennedy vaikis hetke, nagu peaks vastust hoolega kaaluma.

„Sinus, Robert. Asi on sinus.“

Neli

Hunteri pilk kandus korraks kapten Blake'i poole ja kui nende pilgud kohtusid, kehtis ülemus vabandavalt õlgu.

„Nad ei öelnud mulle suurt midagi, Robert, aga selle vähese järgi, mida ma tean, tundub, et sa tahad seda kuulda.“ Blake läks laua juurde tagasi. „Parem, kui nemad selgitavad.“

Hunter silmitses Kennedyt ja ootas.

„Võta õige istet, Robert,“ sõnas Kennedy tugitoolile viidates.

Hunter ei liigutanud.

„Ma parem seisan, tänan väga.“

„Kohvi?“ küsis Kennedy, viidates kapten Blake'i espresso-masinale nurgas.

Hunteri pilk karmistus.

„Olgu pealegi.“ Kennedy tõstis käed alla andes üles, noogutades samal ajal peaaegu märkamatult eriagent Taylorile. „Hakkame siis pihta.“ Ta istus uuesti.

Taylor pani kohvitopsi käest ja astus lähemale, seisatades Kennedy tugitooli kõrval.

„Niisiis,“ alustas naine. „Viis päeva tagasi, umbkaudu kell kuus hommikul, tabas härra John Garnerit US Route 87-l lõunasse sõites väikese Wheatlandi linnakese lähistel Wyomingi kaguosas autoroolis infarkt. Mõistagi kaotas ta oma pikapi üle kontrolli.“

„Sel hommikul oli tugev sadu ja härra Garner viibis sõidukis üksinda,“ lisas Kennedy ja andis siis Taylorile märku jätkata.

„Võib-olla olete sellest juba kuulnud,“ jätkas naisagent. „Aga Route 87 ulatub Montanast Texase lõunaosani ja nagu enamikel USA maanteedel – juhul kui lõiku ei peeta minimaalse nõutava asustusega või kõrge õnnetusriskiga piirkonnaks – ei ole seal teepiirdeid, müüre, kõrgeid äärekive, liiklussaari ... *mitte midagi*, mis takistaksid sõiduki kandumist maanteelt mis tahes suunda.“

„Kõnealune lõik ei ole minimaalse nõutava asustusega ega ka kõrge õnnetusriskiga piirkond,“ täiendas Kennedy omalt poolt.

„Õnneks ...“ jätkas Taylor oma jutustust, „... või ka õnnetuseks, olenevalt, kelle seisukohast võtta, tabas infarkt härra Garnerit hetkel, mil ta möödus väikesest rekajuhtide söögikohast Nora's Diner. Kuna ta oli roolis teadvuseta, kaldus tema pikap teelt välja ja sõitis üle madala rohulapi, suundudes otse söögikoha peale. Tunnistajate sõnul liikus härra Garneri pikap kokkupõrkekursil söögikoha eesmise seinaga.“

Sel kellaajal, ja kuna sadas paduvihma, oli söögikohas ainult kümme inimest – seitse klienti ja kolm töötajat. Klientide seas

olid ka kohalik šerif ja tema asetäitja.“ Taylor pidas vahet ja kõhatas. „Viimasel hetkel juhtus midagi, sest härra Garneri pikap muutis drastiliselt kurssi ja söögikoht pääses kokkupõrkest vaid poole meetriga. Liiklusõnnetuse uurijad oletasid, et pikap sõitis mõni meeter enne söögikohta suurde ja sügavasse auku ning seetõttu keeras rool järsult vasakule.“

„Pikap sõitis kõrvalhoonesse, kus olid tualetid ja ladu,“ lausus Kennedy. „Isegi kui infarkt poleks härra Garnerit tapnud, oleks kokkupõrge seda kindlasti teinud.“

„Nii,“ lausus Taylor parema käe nimetissõrme püsti tõstes. „See on esimene konks. Kui härra Garneri pikap söögikohast mööda sõitis ja kõrvalhoone poole suundus, riivas see maja juures seisva sinise Ford Tauruse tagumist otsa. Auto kuulus söögikoha ühele kliendile.“

Taylor pidas vahet ja sirutas käe portfelli poole, mis seisis kapten Blake'i laua kõrval.

„Härra Garneri pikap tabas Tauruse tagumist otsa nii tugevasti, et selle pagasiruumi luuk avanes,“ lausus Kennedy.

„Šerif seda ei märganud.“ Taylor jätkas taas. „Välja joostes mõtles ta ainult pikapi juhi ja selle võimalike reisijate eludele.“

Naine võttis portfellist A4 suuruses värvifoto.

„Aga asešerif märkas,“ lausus ta. „Kui ta välja jooksis, köitis miski Tauruse pagasiruumis tema pilku.“

Hunter ootas. Taylor astus tema poole ja ulatas talle foto. „Ta nägi pagasiruumis seda.“